

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Sommer i Gurre

Citation: Drachmann, Holger: "Sommer i Gurre", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 252. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56402/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Det suser og synger der inden i:
 En Stump af den vældige Slagmelodi,
 Naar Bølger bag Bølger knejse.
 En frølsende, frihedsfødt Frontmelodi.
 Jeg jubler den efter, jeg føler mig fri:
 Oceanet er med mig paa Rejse!

Sommer i Gurre.

Julii 1876.

Solen er til Hvile, den slukte sit Lys;
 Dagen vil sove.
 Engene damper, der gaar som et Gys
 Gennem Gurrevangs Skove.
 Der sidder et Minde paa hvert et Blad,
 Som bøjer sig, tynget af Duggens Bad;
 I Bunterad,
 Mens Dampene tættes og skilles ad,
 Staa Enge og Minder og Skove.
 Og det løfter sig, suget af Glansen fra oven,
 Det svulmer som Vøven;
 Det sænker sig ned,
 Og der fødes et Digt
 Ved Skovsøens dæmrende Bred.

Vidt har Du strejft, Du raske Fod,
 Traadt de forunderligste Veje;
 Jeg har næsten haft en Tryllestav i Eje.
 Jeg har suset over Sunde, fløjet over Flød,
 Jublet ved den Tanke, at *der*, hvor jeg stod,
 Var Hundreder af Favne til Jorden.
 Jeg har svømmet og svælget i en Overflod,
 Plyndret i Paladser og i Kræmmerens Bod —
 Og nu vender jeg belæst hjem til Norden.

Tusinde Tanker med Sydluftens Fart,
 Men alle uden Love og Orden,
 Som den Gang det hele var i Vorden.
 Tanker som Bytter — den selvsamme Art,
 Sammenrapset Rov, der vil spredes, saa snart
 Fødderne atter finder Fæste.

Der blev kysset og klappet, blev spurgt og svart,
Blev givet og taget — det er dog saa rart
At elske sig selv som sin Næste!

Vidt har Du strejft, Du raske Fod;
Mod Slutningen blev Du lidt mødig,
Nu kan Hvilen nok være nødig.
Jeg vil strække mine Lemmer ved Bøgetræets Rod,
Frede om min Tanke, saaledes som den stod
Spirende af Mødrenefjorden.
I den sællandske Sommernats Overflod
Vil jeg svømme som en salig — og jeg vil gøre Bod
Som en Synder for min Glemsomhed mod Norden.

Kun dér, hvor Vuggens Gænger gik
I Takt til Ammens Sang,
Kun dér, hvor Moderhertet fik
Erstatning i et Barneblik
For Natten lang,
Kun dér min Sang
Kan blive til fuld Musik.
Derude omkring paa den fremmede Jord
Lyder vel større og stærkere Ord,
Dybere Længsler og Sukke;
Men *vore* Længsler og *vore* Ord
Maa sættes i Sange af en, som bor
I det Hus, hvor han leged med Dukke.

Kun dér, hvor Skolen skrev sin Lov
I Rektors Protokol,
Kun der, hvor Folen slog sin Hov
Bagud i Vaarens grønne Skov,
Saa Stub og Knold
Fløj Pokker i Vold —
Kun *der* kan man trække for Plov.
Derude falder vel tungere Slag
Og tages for Livet vel drøjere Tag
Til Plavmandens Piskesmæiden;
Men vi har jo ogsaa vor Gerningssag,
I den skal vi føle de Nakkedrag,
Vi fik som Dreng af Pedellen.

Kun der, hvor Ungersvenden stod
 En Aften sejrshed,
 Kun der, hvor „hun“ ham knæle lod,
 Og hvor han ydmyg gjorde Bød,
 Kun *der* jeg véd
 Om Kærlighed
 At synge som Sanger god.
 Derude blusser man døbbelt hed,
 Derude sværger man større Ed,
 Om just ej til større Nytte.
 Der fødes dog ingen skønnere Sang
 End *der*, hvor man fik for første Gang
 Et Kys og gav Hjertet i Bytte.

Kun der, hvor Sommerdagens Glød
 I Søen ej forsvandt,
 Hvor Solen, som om den fortrød
 Sin Afsked, over Havets Skød
 Et Lysgevandt
 Har lagt som Pant:
 Den kommer som Morgenrød —
 Kun *der* har Digteren Hus og Hjem,
 Trods Vinteren lider af Koldbrand stem
 Og Sommeren sjældent af Tørke.
 I Syden lejer han Lejlighed,
 Men Dagen er der for feberhed
 Og Nætterne altfor mørke.

I den flimrende Nathimmels dæmpede Glans,
 Med Taagernes Dans
 Over Skovenes Krans,
 Vil jeg prise da alt, hvad jeg udenlands
 Har maattet saa smægtende savne.
 Den hjemlige bløde og blide Natur,
 Hvor ingen Fjældside løfter sin Mur,
 Hvor ingen bevæbnet Bandit staar paa Lur,
 Hvor Livet er sat som paa Mælkekur,
 Vil som trofast Elsker jeg favne
 Og give de ømmeste Navne.

Ja, jeg vil henrykt slynge min Arm
Om din Midte smidig og snækker;
Men — jeg har været i Slagets Larm
Og har Staal endnu i min Tanke:
Jeg maa være din Viljes Vækker.

Ja, jeg vil løse dit guldgule Haar
Og sno mig deri som i Lænke;
Men — jeg har levet paa Granskerens Kaar,
Jeg vil ikke blot kvinkelere:
Jeg vil lære Dig ogsaa at tænke.

Ja, jeg vil yde Dig al den Tribut,
Der skyldes din Skønhed og Ynde;
Men — jeg har selv sat for Legen Slut;
Der trænges til Alvor i Sagen,
Og Du trænger til at begynde!

Saa vil vi sætte os sammen hen,
Jeg vil synge Dig for mine Sange.
Eiskeren bliver en trofast Ven,
Han er kølnet derude i Livet:
Du behøver ej blive bange.

Og Skoven bæver, og Vindens Dans
Gaar let som et Føl over Engen;
Nu ligger da Folket her til Lands
Og sover fornuftigt i Sengen.
Over Gurrevangen gik Solen ned,
Jeg aander den dampende Kølighed,
Men hvorfor bliver min Kind saa hed,
Hvorfor tænker jeg ikke paa Sengen?
Det bruser som fjerne Haves Musik,
Det griber i store Strengte.
I Gurre er ikke alt Romantik,
Ikke alt er taagede Enge.
Gid Dagen med Trommer og fuld Musik
Maatte træffe i Solbruddets Øjeblik,
Tvært imod Vane og gammel Skik,
Lysvaagen og oven Senge,
Det Folk, som har drømt saa længe.
